

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Exempla, In Septem Capitalivm Vitiorm Detestationem,
Per Qvadragesimam, An. 1646. narrata**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1649

§. 17. Immensa Numinis misericordia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49161)

gumentum insania sua quæremus: sic cùm inflat
 hominem videris, qui meliorem se ceteris arbitretur,
 contemniq; opinetur, si ceteris conferatur,
 nullum aliud signum vecordia hominis exquiras.
 Tantò quippe ridiculosior is est, qui naturâ insanit,
 quantò ipse hunc sibi morbum iniecit. Nec
 hac re solùm miser, sed quia in miseriâ fundum se
 detrusit, ut nihil sentiat. Quando enim is peccata
 sua, ut opertet, cognoscet? Quando nimium
 se delinquere sentiet? Certè quasi vile mancipium,
 & miserum captiuum diabolus eum abduxit, agi-
 tatq; mille verberibus, & contumelijs, quocunq;
 velit. Itaque surdas talis aures habet ad vo-
 cem Domini; pectore saxeo nullum diuinæ
 gratiæ semen admittit. Quid igitur; ô filij
 hominum? Usquequo diligitis vanitatem, &
 queritis mendacium? Vt membrum turgidum ac
 tumidum vitiosè se habet: ita inflatus animus
 tumens in vitio est. Super humiles spiritus san-
 ctus requiescit, non super eos, qui ventosa
 gloria, & spiritu superbiæ pleni, locum non
 faciunt Domino intrare cupienti.

Cic. l. 3.
 Tuscul.
 99.

XVII.
 IMMENSA
 NUMINIS
 MISERI-
 CORDIA.

Quid mirum, si toties exclusus, toties re-
 iectus, toties iniurijs vestris irritatus iustissi-
 mus Deus, tandem iustitiæ suæ gladium eua-
 ginet? si acutâs potentiæ suæ sagittas strin-
 gat? si mille fulmina expediat in capita tam
 obsti-

obstinata? Quòd sanè in *Alfonsum* dudum
facere potuisset. Enimuerò & fecit. Nec diu
postea ampliùs distulit. Eâdem ipsâ nocte,
cælum nubes contraxerunt, & tenebris con-
duplicatis, coeperunt venti fremere, & *spiri-*
tus procellarum horribilem minari tempesta-
tem. Multi sibi de scelere conscij, cælo ira-
scente, contremiscunt; & ad omnia fulgura
pallent. Multi sibi sancti videntur, si tonitrua
possunt contemnere. *Fuerit autem quispiam* Aristot
insanus ac doloris sensu vacans, si nihil metuat, lib. 3.
neque terra concussiones, neque fluctus, quemad- Moral.
modum de Celtis prædicant, ait Aristoteles. Ad Nicom.
Ad eiusmodi insaniam peruenit *Alfonsus,* qui
sibi videbatur supra Deum esse, etiam nubes
animo ac ceruice excedebat, nihilique facie-
bat insolitos fremores, & alias super alias
tempestates, ac coruscationes exortas. Ita-
que in lectum, non modò ab afflatu, sed etiã
à metu securus, se recipiebat. Meministis,
coortis olim frementibus procellis, Ionam
dormiuisse? Ita peccator, *cùm in profundum* Prou. 18.
venit, contemnit, & tanquam Martis pullus 3.
dormit, inter ipsa pericula, nesciens se peri-
clitari. Quid facis, ô miser, expergiscere? Sed
non potest peccator ex hoc somno surgere,
nisi gratia diuina fortiter excitante. Magna
indiget

Pfal. 76.
18.

indiget excitatione, qui in lethargo demersus parum differt à mortuo. Igitur dormiente *Alfonso*, facta est multitudo sonitus aquarum, vocem dederunt nubes, vox tonitruum in rota, quasi curru per saxa strepente, illuxerunt coruscationes orbi terra, commota est, & contremuit terra; adeò ut cœlum ipsum cadere videretur. Hunc motum excitat cœlum, cum concionatur.

collina
e. dii
istota
moci

A&or. 9.
3.

Excitatus corpore, non motus est mente *Alfonso*. Feri, ô Domine, feri tam diu tergiuersantem, percute ô iudex, tam durum adamantem? An non meruisset? An non nos homines id fecissemus? At mitissimus Deus, qui *Saulum circumfulsit, ut cadens in terram* Christum agnosceret, etiam hîc fulgure ipso die clariore intermicantes nubes cum ingenti tonitru disrumpens, vno ictu, & maiestatem suam ostendit, & demonstravit bonitatem. Nam, *rubente dextera*, fulmen iecit; iecit autem in regia tecta; iecit in ipsum *Alfonsi* cubiculum; iecit tamen non in caput, sed in vestes duntaxat regis & reginæ, quas, momento temporis, in cineres redegit, detestando fœtore post se relicto. Hac demum admonitione excitatus è peccati veterano *Alfonso*, qui minimo minùs basilicè periisset, exilijs è lecto, & attonitus, ac

vix

vix loqui valens, per aduolantes jam vltro famulos custodesq; regios, iussit expulsam paulo prius Eremitam extemplo ad se reuocari. Adeò magnus erat imber, adeò grauis tempestas, vt nullus pedem domo efferre auderet; & mora regi tantò erat molestior, quantò magis timebat, ne proximus quisque fulminis ictus ad se pertineret. Adfuit tamẽ tandem Eremita, qui regi sibi ad genua accidenti, & dicenti: *Ego sum, qui peccavi*, respondit: *Quis posuit in visceribus tuis sapientiam? nunquid consiliarius Altissimi tu es?* & alia, quæ tempus suggessit. Quibus rex, simul & meru instantis mortis, motus: *cum magno animi mœrore confessus est, & publicè verba nefanda retractauit*. Hic mihi vim magnam pœnitentiæ perpendite. Crescebat in pœnitente dolor, oculi lachrymas, pectus suspiria, os superbiam suam accusantia verba fundebant; genua humi fundebantur: palmæ pectus plangebant; totus rex in luctum erat resolutus. Quàm verum est oraculum D. Augustini ita scribentis: *Audeo dicere, superbis utile esse cadere in aliquod apertum & manifestum peccatum, vnde sibi displiceant, qui iam sibi placendo ceciderant. Salubrius enim Petrus displicuit, quando flevit; quàm sibi placuit, quando*

S. Augustini. l. 14. de ciuit.

presumpsit. Hoc dicit sacer Psalmus : Imple facies eorum ignominia, & quærent nomen tuum, Domine. Itaque & Alfonsus grandem superbiam ardenti pœnitentia luit, calidis lachrymis eluit. Quæ quid apud Deum valeant, vel in ipsa quoq; ostensum est tempestate. Dum enim ipse inciperet animo conteri, incipiebat cessare tempestas; & quantò ipse altius ingemiscebat, tantò semper magis cœlum tranquillabatur: nec ipse antè à fletu & eulatu desistebat, quàm procellosa cœli rabies penitus conquiesceret. Ita Deo, sibi, sed nunquam ampliùs regno redditus, vsque ad mortem pœnitens perseueravit; quam & piè Hispali obiit, veniâ obtentâ, nunquam eam obtenturus, nisi Deum tam misericordem haberemus.

XVIII.   Ite enim, mortales, & bonitatem Dei, cum
HOMINIS   superbiâ, malitia, & obstinatione vestra com-
MALITIA   parate. 1. Afficit vos ille innumeris quoti-
CVM NV-   die beneficijs; vos, quos tanquam luporum
MINIS MI-   catulos alit, illum quotidie afficitis innumeris
SERICOR-   tam benè meritum iniurijs. 2. Est in illo in-
DIA COL-   finita sapientia; & huic se stultitia vestra
LATA,   audet anteferre? 3. Benedicit ille vobis; vos
                   mille blasphemias & maledictiones in cœlum
                   iactatis. 4. Immittit ille aduersa, vt corri-